

H . S C H R E T E R

IUBIRE FURATĂ

TRADUCERE: OANA PASCU

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2018

CUPRINS

	O simplă introducere.....	5
Capitol 1	Unchiul Moishe.....	7
Capitol 2	Când intri în cârciumă, nu intri să te-nchini	23
Capitol 3	Președintele Statelor Unite, fix ce-mi lipsea acum	43
Capitol 4	All You Need Is Love (N-ai nevoie decât de iubire)	55
Capitol 5	Din beție te trezești, dar din prostie, nu	69
Capitol 6	Dubla procesiune funerară	89
Capitol 7	Toate drumurile duc la Roma.....	129
Capitol 8	Veșnicul mire	159
Capitol 9	Când ești în Roma, comportă-te precum romanii, iar când ești în România... ..	185
Capitol 10	Iubirea este frumoasă.....	231
Capitol 11	Parkuhizu	269
Capitol 12	Cine aleargă după doi iepuri, nu prinde niciunul	291
Capitol 13	„Nu știu încotro mă îndrept, dar sunt cu siguranță pe drum”	329

O SIMPLĂ INTRODUCERE

Dragi cititori,

Scrierea acestui roman a durat câțiva ani și a fost acompaniată de cantități deloc neglijabile de băutură spirtoasă românească, numită țuică, care a fost consumată împreună cu săteni prietenoși din toate colțurile Transilvaniei din România.

Intriga este ținută cu evenimente bizare și adesea amuzante, majoritatea reale (deși este greu de crezut). Nu trebuie să vă placă protagonistul, căci știu că poate fi enervant și, dacă nu vă place, puteți să-i mai aruncați câte-o înjurătură din când în când dar, după ce terminați de citit cartea, încercați să vă iubiți pe voi înșivă, pe cei din jurul vostru și orice ați face, încercați să faceți măcar o faptă bună pe zi.

Această carte este dedicată iubirii mele, copiilor mei, familiei mele și prietenilor mei apropiați.

Transilvania, 1999

1

CAPITOL

UNCHIUL MOISHE

— Ia zi, sunt bune pastele?

— Sunt grozave! Ador pastele din restaurantul ăsta.
Ale tale sunt bune?

— Nu prea. Vezi că ți-ai dat sos pe tricou.

— Desigur, așa se mănâncă spaghetti bolognese.

În timp ce luam cea de-a zecea îmbucătură, mi-a sunat telefonul și pe ecran a apărut numele Meriam, secretara domnului Buton, managerul nostru englez.

— Unde ești? mă întrebă.

— Servus și ție, ce faci draga mea? Momentan sunt în pauza de masă.

— Domnul Burton vrea să te vadă în douăzeci de minute. Te rog să fii punctual, îmi ordonă ea.

— Promit să nu întârzii.

— În regulă, bombăni ea și închise telefonul.

— Nu este prea drăguță, este cotoaroața domnului Burton. N-am înțeles niciodată oamenii care nu salută. De ce-i este atât de greu să salute când sună pe cineva?

— La ce te-aștepti de la o fată bătrână și ursuză? Îmi răspunse Raanan, după care își scufundă capul înapoi în bolul cu paste.

— De ce-o vrea domnul Burton să mă vadă? Doar ne-am întâlnit azi-dimineață pe hol și n-a scos niciun cuvânt. Urăsc invitațiile astea formale. Mă fac să mă simt precum un elev care este chemat în biroul directorului pentru a fi certat. Dacă vrea să mă dea afară, poate s-o facă și la telefon. Nu-i voi da satisfacția de a mă concedia în persoană. Înainte de-a apuca să-și deschidă gura, îi voi spune: Stimate domn, vă rog să-mi acceptați demisia.

Rannan își ridică privirea din bolul lui de paste și-mi spuse:

— Calmează-te, ce te-a apucat? Ești atât de nervos. Cine-a zis că vrea să te dea afară? Știi povestea cu cricul?

— Ce cric? Și ce legătură are cu domnul Burton?

— Stai și-ascultă povestea. Un tip conducea prin deșert, când dintr-odată i s-a găurit un cauciuc. Tipul încercă să-și repare pana, dar descoperi că n-avea cricul în cutia de scule. Ei bine, în timp ce-l bătea soarele în cap, rătăcea prin deșert întrebându-se: „Doamne, care sunt șansele să existe vreo persoană prin zonă cu un cric? Cum naiba voi găsi o persoană de treabă cu un cric, în mijlocul deșertului? Și să zicem că aș găsi o persoană amabilă prin zonă, de ce-ar avea un cric? Și dacă ar avea un cric, oare

s-ar potrivi la mașina mea? Dar dacă nici nu va vrea să mi-l împrumute? Dacă este o persoană răutăcioasă care nu vrea să ajute? De ce-ar refuza să ajute un om blocat în mijlocul deșertului? Nu înțeleg de ce o persoană ar putea fi atât de rea? De parcă i-aș cere să-mi împrumute nevasta... Ce om groaznic, de ce n-ar vrea să mă ajute?” În timp ce-și târa picioarele și îi treceau gânduri sceptice prin minte, dintr-odată, tipul văzu o căsuță în mijlocul deșertului. Sună la ușă și un bărbat în vârstă deschise. Înainte ca bătrânul să apuce să scoată un cuvânt, tipul îi spuse: „Știi ce, dom'le? N-am nevoie de ajutorul tău. Poți să-ți iei cricul și să ți-l bagi în fund!” Pe scurt, de ce ești atât de pesimist? Poate că domnul Burton îți va face o propunere bună? Ar trebui să aștepti s-ajungi la punte înainte de-a încerca s-o treci, își încheie Raanan prelegerea.

— Ești un adevărat geniu, stând acolo cu fața plină de sos roșu, spunând povești și dând sfaturi. Dar, dacă nu mă înșel, ultima dată când Englezul a vrut să te vadă, nu erai așa calm și nu aveai nici o poveste de spus. Ai venit la mine tremurând de frică.

— Ei bine, domnul Burton avea niște vești foarte proaste pentru mine, răspunse Raanan cu un zâmbet răutăcios.

— Vești foarte proaste, într-adevăr. Aproape că i-ai pupat picioarele când te-a anunțat că a murit mătușă-ta. Ea este motivul pentru care ai vilă și nici până-n ziua de azi nu pricep cum ai ajuns s-o moștenești. Ai putea să-mi găsești și mie așa o mătușă? Și de ce te-a anunțat tocmai domnul Burton? De unde a știut el că ți-a murit mătușă?

— Este simplu. Vară-mea, care este foarte melodramatică, a sunat la birou și a cerut să vorbească cu managerul și, având în vedere că părea ceva urgent, operatorul a transferat apelul către biroul domnului Burton, iar vară-mea, fără măcar să-și tragă suflul, i-a urlat în ureche: „Raanan, Mătușica a murit! Mătușica a murit!” Englezul a încercat să o liniștească, dar era în zadar. Ea continua să urle întruna și, fără a avea de ales, în cele din urmă i-a închis telefonul. Când cotoroașa lui s-a întors de la toaletă, a rugat-o să mă cheme în biroul său imediat, iar ea m-a sunat și mi-a spus, pe tonul ei nervos: „Raanan, treci imediat în biroul D-lui Burton!” Ție ce ți-ar fi trecut prin minte după o astfel de invitație?

— Măcar te-ai prefăcut că ești trist când ți-a spus că a murit?

— Cea mai tristă expresie de care eram în stare. Aceeași expresie pe care am avut-o când am pierdut campionatul. Oare vrea să-ți spună că și mătușă-ta a dat ortul popii?

— În cazul meu, n-are decât să-mi spună că mi-au murit toate mătușile, pentru că niciuna n-are niciun șfanț. Ei bine, eu am plecat. Plătește tu paste. Eu s-ar putea să devin șomer cât de curând.

— Du-te și succes!

— Bună, mi-a fost dor de tine, am salutat cotoroașa cu replica mea obișnuită la intrarea în biroul domnului Burton. Concediat sau nu, în niciun caz nu aveam să renunț la plăcerea mea obișnuită de a o tachina. Ea, nici nu se obosi să-și ridice ochii răutăcioși din ecranul

calculatorului. Dacă ar fi fost după ea, aş fi fost de mult concediat.

Bătrânul Burton stătea în spatele biroului lui victorian din lemn, cu părul lui alb ca zăpada şi pieptănat pe spate, purtând un costum albastru scump. În buzunarul din stânga avea o batistă din mătase cu buline şi avea butoni albaştri eleganţi prinşi de cămaşa albă, care se asorta cu părul lui.

— Bună, ia loc, te rog. Vreau să vorbim despre un aspect important, încep Englezul cu accentul lui anglo-saxon puternic.

Hai că începe. Să-mi plătească compensaţia şi dă-l naibii; oricum, cine şi-ar dori să lucreze în firma asta?

— Înainte de-a ajunge la subiect, am o întrebare pentru tine. Vorbeşti limba română?

— Mă descurc cât de cât. Mătuşă-mea m-a învăţat.

— În regulă. Ei bine, probabil că eşti la curent cu faptul că firma noastră vrea să se extindă. În cadrul şedinţei de consiliu de aseară, am decis să dezvoltăm firma şi să ne extindem în străinătate. Obiectivul nostru este să creăm un hotel cu centru de sănătate în România şi, conform datelor pe care le-am analizat, există posibilitatea de a localiza terenuri bune în această ţară. După ce am luat în considerare şi am analizat cine ar fi persoana ideală pentru această poziţie, tu, prietene, ai fost ales să zbori până acolo şi să găseşti locul ideal în care să construim hotelul. Îţi punem la dispoziţie şase luni pentru a găsi un teren. Dacă vei reuşi să găseşti un teren corespunzător, vei rămâne în România pentru a desfăşura proiectul. Nu trebuie să-ţi

faci griji pentru salariu. Vei primi o mărire de salariu de patruzeci de procente. Dacă și când vei găsi terenul care va fi achiziționat de firmă, vei primi un bonus de treizeci de mii de dolari. Ei bine, ce părere ai? Ai fi interesat de această propunere?

Îl cunoșteam prea bine pe domnul Burton. Era un om direct, care nu vorbea niciodată pe ocolite. Întrebuse doar din politete. Dacă, Doamne ferește, l-aș refuza, mi-ar face vânt. Nici nu s-ar gândi de două ori. Dar, dacă stăteam bine să mă gândesc, de ce aș fi refuzat oferta? Evident că aveam să accept. Dar, stai puțin, aveam o iubită. Locuiam împreună, deci trebuia să mă consult și cu ea. Pe de altă parte, dacă ar spune nu? Doar nu eram idiot. Aceasta nu era genul de ofertă pe care o primești în fiecare zi. Bunicul meu îmi spusese o dată: „Dacă norocul trece pe lângă tine, înșfacă-l imediat; altfel, va trece la altcineva cât ai clipi.”

— Domnule Burton, vă mulțumesc pentru ofertă. Dar cum rămâne cu vacanțele în Israel?

— În primele șase luni, firma va acoperi costul a două bilete de avion, iar apoi, dacă vei avea succes, vom renegocia condițiile.

— Vă mulțumesc, domnule Burton, mă simt flatat că m-ați ales și, dacă îmi permiteți, vă voi da răspunsul până mâine dimineață, i-am răspuns cu politetea specifică englezilor.

— Prea bine. Să știi că voi aștepta răspunsul tău până mâine dimineață, dar nu mai mult.

Am părăsit biroul domnului Burton arogant și fredonând, fără a mă sinchisi s-o mai salut pe cotoaroanță.

„Am o mătușică, ce mai mătușică,
Rumba la rumba la rumba la la.
Bea numai cafea cu apă,
Rumba la rumba la rumba la la.
Surika hei, Surika hei, Surika hei, Surika!”

Când eram mic, mi-am petrecut o perioadă semnificativă de timp la casa mătușii mele Surika. Surika era una dintre cele mai fericite persoane pe care le-am întâlnit vreodată. Soțul ei, Lika, era regele neîncoronat al trântorilor și singurul motiv pentru care nu fusese încă încoronat era faptul că ceilalți trântori erau prea leneși ca să o facă. Imediat după ce mătușa mea se căsătorise cu Lika, toată familia extinsă a realizat că Lika, frizerul, nu se prea omora cu munca și, după nenumărate discuții și eforturi mari, familia a reușit să strângă o sumă frumoasă de bani și a deschis un salon de coafură pentru unchiul Lika. Lika cel spilcuit, care purta întotdeauna cele mai de soi ținute, a șocat pe toată lumea când, timp de o lună, ajungea la salon la ora nouă dimineața și pleca la șapte seara și își lua o singură pauză de masă de trei ore, în fiecare zi. După o lună de muncă asiduă, unchiul Lika a decis că toți clienții lui erau leneși și că nu erau deloc matinali, deci nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ar fi deschis salonul la ora zece. După încă o lună, Lika a început să deschidă la ora unsprezece și după încă câteva luni a decis să închidă salonul de tot pentru că îl omora chiria și i-ar fi fost mai simplu să primească clienții acasă. Dar și acest aranjament fusese de scurtă durată și, de atunci, Lika pur și simplu n-a mai lucrat deloc. După această aventură

extenuantă, unchiul meu începu să aibă un program zilnic extrem de aglomerat: se trezea în fiecare dimineață la unsprezece, mănâncă micul dejun, se îmbraca cu un costum de soi, cu batistă din mătase asortată la buzunar și un ceas scump, câteodată chiar două – câte unul la fiecare mână – și se ducea să hoinărească prin oraș. Ori de câte ori se întâlnea cu prietenii lui (adică în fiecare zi) – Mishka grăsanul, Herman cocoșatul și Ernest slăbănogul, al cărui stomac intrase la apă în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial și căruia nu-i mai fusese foame cam de pe atunci sau cel puțin așa se zicea – Lika îi informa pe aceștia despre oportunitățile lui grozave de afaceri și despre cât de bogat avea să devină el în viitorul apropiat. Vechii lui prieteni trântori dădeau din cap și își sorbeau încet berile de prânz.

Primele cuvinte în limba română pe care le-am învățat de la unchiul meu au fost: „Închide ușa că intră țăntarii!”

Unchiul Lika striga aceste cuvinte de fiecare dată când ieșeam în curte sau intram în casă. O auzeam adesea pe vecina lor, Dina, spunându-i mătușii Surika: „Dacă-aș fi în locul tău, aș lua-o razna. Cum poți să trăiești cu un soț care nu face absolut nimic, doar se dichisește precum un dandi?” Dar mătușii mele nu-i păsa. Doar râdea și spunea: „Lika al meu este un bărbat minunat, cu un suflet mare, care mă iubește foarte mult.” Într-o zi, Lika s-a îmbolnăvit și a fost internat la secția de terapie intensivă. Toată lumea credea că va da colțul și că, în sfârșit, mătușa mea cea cumsecade avea să scape de soțul ei leneș pe care îl iubea așa de mult. Dar, aparent, până și sufletul lui Lika

era prea leneș ca să călătorească până-n ceruri și, astfel, s-a însănătoșit.

Când oamenii îl întrebau pe Lika: „Cum ți-ai revenit?“, el le zâmbea și răspundea: „Vedeți voi, nici măcar îngerul morții nu m-a vrut.”

Deci acum venise vremea să le mulțumesc mătușii mele Surika, cea mai fericită femeie pe care o cunoscusem vreodată, și soțului ei cel leneș, Lika, care m-au găzduit în vacanțele de vară și care m-au învățat fărăma de română stâlcită pe care o vorbeam.

Dar, să revenim la subiectul nostru. Eram derutat de oferta domnului Burton și gândurile mă bombardau în mod frenetic. Era o oportunitate unică pentru mine. Visasem să lucrez în străinătate, imaginându-mi că sunt implicat în afaceri internaționale. România nu era tocmai destinația visurilor mele, dar tot era dincolo de mare. Dacă domnul Burton, făuritorul de vise, mi-ar fi spus Zambia, tot aș fi spus da.

Dar să lucrezi și să trăiești în străinătate, nu era același lucru cu a fi turist. Asta învățasem de la unchiul Moishe. Când am călătorit la Los Angeles cu vechiul meu prieten Meir, el m-a rugat să-l vizităm pe Moishe. Un taxi galben ne-a dus până pe o stradă spațioasă și elegantă, cu vile spectaculoase de ambele părți și gazoane verzi care se întindeau în fața lor – genul de cartier pe care-l vedeai doar în filmele americane.

Am sunat la sonerie și o femeie tânără a deschis ușa. Ne-a condus în sufragerie și, după o vreme, un bărbat în

vârstă, cu față cumsecade, ochi blânzi și păr alb a pășit încet în cameră. Un adevărat Unchi Moishe.

Unchiul îl îmbrățișă pe Meir și îmi strânse mâna fără vlagă.

„Băieți, luați loc. Ce vă pot oferi? O cafea?”

„O cafea ar fi grozavă.”

Ca de obicei, conversația începu cu aspecte legate de familie, de genul ce mai face cutare și cutare.

„Și, ai reușit să-ți găsești vreo fată? Când ai de gând să te însori?” Îl întrebă unchiul Moishe pe Meir.

„Uite cum stă treaba, unchiule Moishe, lucrurile nu sunt atât de simple. Am găsit o grămadă de fete, dar nu pe cea potrivită.”

„Ce cauți mai exact?”

„O fată deșteaptă, mișto, drăguță, care să mă înțeleagă.”

„Vorbești idiș?”

„*A bisl*, puțin”, răspunse el.

„*Men darf nisht zayn klug un sheyn, men darf hoben a sheynm mazl*. Acum probabil că te-întrebi ce înseamnă asta. Ei bine, înseamnă că o persoană nu trebuie să fie deșteaptă și drăguță, ci trebuie să aibă noroc. Ai priceput, Meir’ke?” Și unchiul Moishe adăugă: „Am avut parte de o viață bună!” ca și când ar fi făcut un rezumat.

„Ce considerați a fi o viață bună?” am întrebat.

„Am călătorit în toată lumea cu soția mea, cu copiii mei și de unul singur.”

În acel moment am înțeles că pentru unchiul Moishe de optzeci și patru de ani, o viață bună însemna să călătorești în toată lumea și să acumulezi experiență. Nici măcar nu